

ZÁR VKA

A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.

Jan 1:5

Občasník
Datum vydání: 5. 10. 2025

Číslo: 64/2025
Náklad: 100 výtisků

Obsah:

Úvodní slovo.....	3
Farní den 22. 6. 2025.....	5
Poutníci naděje aneb pouť manželů.....	6
Pouť do Polska	8
Čtyři dny v Polsku.....	10
Farní tábor Heřmanov 2025	11
Pouťové požehnání v Sulkovci 6. 9. 2025.....	13
Boční dveře do kostela	14
Otec Mariusz v Jimramově	14
Vítání o. Václava.....	16
Rozhovor – o. Václav Hejč	17
Rozhovor – Lenka Šustrová.....	21
Okénko pro děti.....	25
Kulturní okénko.....	29
Nadcházející akce.....	31

Vážení čtenáři Žárovky,

srdečně vás zdravím a těším se z toho, že prostřednictvím Žárovky osvětlujeme dění v našich třech farnostech, připomínáme si a dozvídáme se, co se kde dělo, děje či bude dít. Tak nás Žárovka také vzájemně mezi farnostmi propojuje. Na prvním nedávném setkání se členy redakční rady jsem si vyslechl jejich zkušenosti, radosti i starosti spjaté s redakční činností a shodli jsme se na částečné úpravě pojetí Žárovky, o které jsem psal již na našem webu. Upouštíme od zařazování příspěvků a úvah farníků z důvodu komplikací, které podle slov členů redakční rady vyvstávaly v souvislosti s jejich výběrem a využitím či nevyužitím. Vynecháme i přejímání různých zamýšlení jiných autorů, neboť ty je možné nacházet v mnoha různých křesťanských časopisech a novinách a každý si může dle svého vkusu vybrat. Víťáme dále informace z farních aktivit a svědectví zúčastněných, příp. i něco z našeho děkanátu či diecéze, co s námi souvisí. Věřím, že i v tomto pojetí bude Žárovka dobře sloužit pro osvětlování života v našich farnostech.

Asi by vás zajímaly nějaké informace o mně. K tomu vás mohu odkázat na následně uvedený rozhovor se mnou. Zde bych ještě rád vyjádřil svou vděčnost Bohu za to, že zde nyní můžu být a sloužit. Postupně se zabydluji, seznamuji se vším potřebným pro život. Jsem vděčný za zázemí, které mám na faře, farní zahradě i ve zdejší přírodě. Děkuji mým předchůdcům i vám, že

se o to staráte. Vážím si vaší péče o kostely i vše ostatní, co k farnostem patří. Poznávám zde nejen hezký kraj, ale i dobré lidi. Zakouším zdejší rytmus života i způsob prožívání liturgického roku a slavení. Postupně se při tom setkáváme a zvykáme si na sebe. Děkuji za to, že mě jako kněze s úctou přijímáte. Snažím se o to i já ve vztahu k vám. Víím, že každý z nás kněží je nějak „střelený“ a má svůj styl služby, nějaké důrazy, ale různých povah a charakterů jsou i farnosti, do kterých jsme posláni a farníci v nich. Učíme se sladovat a spolupracovat s respektem k povolání a odpovědnosti každého z nás, s ohledem na naše obdarování i nedokonalosti, v rámci našich možností. Není snadným úkolem pro faráře zajišťovat jednotu v té různosti a pro farníky respektovat jeho rozhodnutí. Díky především Pánu za všechny jeho dary a milosti v každém z nás i za jeho trpělivost s námi všemi! Vážím si všech ochotných spolupracovníků, kteří se v jednotě se mnou již podílejí nebo budou podílet na starosti o naše farnosti a naplňování jejich poslání. K těmto spolupracovníkům patří i členové pastoračních a ekonomických rad, kteří mi svou modlitbou a radou napomáhají při rozvažování a rozhodování v různých záležitostech farního života. Prosím i vás všechny o modlitbu pro mou službu a pro náš společný život v katolické víře, v modlitbě i v práci pro Boží království.

Děkuji vám za trpělivost se mnou a způsobem mé služby, srdečně žehnám každému z vás, vašim rodinám i všem třem našim farnostem, na které denně ve svých modlitbách myslím a svěřuji našemu Pánu i do přímlyvy Panny Marie a dalších našich patronů.

/o. Václav/

Farní den 22. 6. 2025

Letošní farní den byl na jednu stranu velmi horký, slunce hrálo, obloha modrá a na druhou stranu byli farníci zmrazeni zprávou o odchodu otce Mariusze. I on byl překvapen rozhodnutím z biskupství. Proti horku se dají nainstalovat velké slunečníky nebo využít stínu v přilehlé stodole, kde naši útočiště jak malí účastníci, tak i ti starší. Ale jak zpracovat oznámení, že budeme mít nového pana faráře? Jaký bude ten nový, proč ty změny? Ale jak říká náš nový pan farář, otec Václav, vše je Boží záměr a plán.

Nakonec farní den proběhl v duchu přátelského a osobního povídání s otcem Mariuszem. Bylo vidět, že si mají všichni mezi sebou co říct.

Organizace tradiční soutěže v pétanque v zadní části zahrady se ujal Petr Jiříček, což nebylo jednoduché. Ze začátku to vypadalo, že se nedají dohromady ani tři týmy, ale nakonec bylo, tuším, sedm družstev, která mezi sebou soutěžila. Největší obdiv patřil malým účastníkům, kteří statečně nesli porážku od zkušených hráčů. Odměnou pro nejmladší účastníky soutěže bylo skvělé občerstvení, drobné dárky a top byl skákací hrad.

Věřím, že se v tradici farních dnů oživených soutěžemi bude pokračovat. Je to zároveň setkání farníků všech věkových kategorií a ze všech tří farností – Dalečín, Sulkovec a Jimramov. Občerstvení zajistily ženy z farností, muži se postarali o pití, udírnu a chutné klobásy.

Možná měl někdo pocit, že to nebylo úplně ono v porovnání s prvními ročníky, ale občas potřebujeme prožít něco horšího,

jiného, abychom si pak více vážili toho, co máme. Pokud máte milí farníci návrhy, jak oživit a zachovat tuto tradici, neváhejte kontaktovat pastorační radu, která s radostí přijímá návrhy a připomínky, vyhodnotí je a v rámci možností a ve spolupráci s vámi zrealizuje.

/Pavla Kostková/

Poutníci naděje aneb pouť manželů 7. - 10. 7. 2025 - Polsko

Již koncem ledna měl otec Mariusz připravenou pouť pro manžele a pouť pro mládež. A to vůbec netušil, že to bude jeho poslední akce ve farnosti Jimramov. Ale o to krásnější, společný a duchovní zážitek to byl.

První den: Czestochowa-Jasna Gora, poutní místo a duchovní srdce Polska se zázračným obrazem Panny Marie. Většina poutníků prochází kolem oltáře s obrazem po kolenou, odpovídají tomu vydrané stopy v dlažbě.

Druhý den: Poutní místo sv. Faustiny – Krakow a centrum Jana Pavla II. Bazilika s neo-byzantskými mozaikami od Rupnika.

Třetí den: Fascinující prohlídka katedrály Wawel, místo korunovace polských králů (u nás podobné Hradčany) s audio průvodcem v českém jazyce. Tříhodinová prohlídka

podzemního muzea pod Tržním náměstím, ukazující 1000letou historii města. Vybudováno bylo během posledních 22 let. Návštěva Uniwersytet Jagielloński, kde v historických prostorách stále probíhá výuka, promoce a slavnosti.

Čtvrtý den: Ranní mše v kapli na Kalwaria Zebrzydowska s obnovou manželských slibů. Poté Wadowice, rodný dům upravený na multimediální dvoupatrové muzeum Jana Pavla II. nazývaného papežem rodin.

Bylo nám ctí a potěšením poznat otce Mariusze, děkujeme za nezapomenutelné zážitky a přejeme mu z celého srdce hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání v nové farnosti Ivančice.

/Pavla Kostková, text i foto/

Pouť do Polska

7. července ráno jsme se spolu s farníky z Jimramova, Sulkovce a Dalečína a otcem Mariuszem vydali na pouť do Polska. Za vydatného deště jsme opouštěli Vysočinu a odpoledne jsme dorazili na první místo naší pouti, do Częstochove.

Czestochowa je největším poutním místem Polska. Ročně ho navštíví tisíce poutníků z Polska, ale i z celého světa. Nejvíce zájmu budí vždy kaple s obrazem „Czarne Madonny“, ze které každý večer ve 21:00 hod. polská televize vysílá tzv. „Apel Jasnogórski“, ukončený požehnáním místního římskokatolického arcibiskupa. Jedná se o každodenní modlitbu za vlast. Nejdříve jsme se ubytovali v poutním domě, potom nás místní průvodkyně provedla kostelem, přílehlými budovami a přiblížila nám historii i současnost tohoto poutního místa. Následně jsme se zúčastnili mše svaté, které tam jsou po hodinách skoro celý den. Večer jsme si ještě prošli rozsáhlý areál poutního místa. Modlili jsme se křížovou cestu, jejíž jednotlivá zastavení ztvárňují velká sousoší kolem kostela. Druhý den ráno po mši svaté si někteří ještě prohlédli poutní místo z výšky a vystoupali na místní vysokou věž. U poutního domu, kde jsme bydleli, byly postavené obrovské stany. Vnitřek stanů byl upraven tak, aby návštěvníkům zprostředkoval prohlídku Sixtinské kaple ve Vatikánu s podrobným výkladem. Většina účastníků naší výpravy si šla prohlédnout „Sixtinskou kapli“ a my jsme si chtěli ještě trošku „užít“ atmosféru tohoto nádherného poutního místa. Nejvíce nás zaujalo množství lidí, kteří putují na Jasnou Horu. Bylo úterý dopoledne, mše svaté v kostele byly každou hodinu a pořád se tam modlili poutníci. Také stále přicházela početná procesí vedená kněžími. Máme u nás v Česku a na Moravě také

spoustu krásných poutních míst, ale pokud tam přijedete jindy než o víkendu, tak tam potkáte hrstku lidí.

Kolem poledne jsme se rozloučili s Jasnou Horou a putovali jsme do Krakova. Ubytovali jsme se přímo v Lagwenikach – části Krakova, kde je nově vybudován rozsáhlý poutní areál Božího milosrdenství. Zúčastnili jsme se mše svaté v kostele, kde je pochována sv. Faustyna, apoštolka Božího milosrdenství. Prohlédli jsme si také oba obrovské nové kostely Božího milosrdenství.

Následující den patřil poznávání historické části Krakova. Vystoupali jsme na Wawel (pro Poláky je Wawel něco jako pro nás Hradčany) a navštívili jsme katedrálu svatého Stanislava. Potom na nás čekala vynikající průvodkyně, která nás provedla centrem Krakova – náměstí, kostely a podzemí.

Poslední den jsme se zastavili na dalším významném poutním místě Polska, Kalwarii Zebřidowske. Na toto poutní místo putoval často Jan Pavel II. Zde, v kapli Božího umučení, sloužil pro nás otec Mariusz mši svatou v češtině a obnovili jsme manželské sliby. Po prohlídce areálu jsme jeli na poslední zastávku naší pouti, do nedalekých Wadowic. Ve Wadowicích se narodil Jan Pavel II. Prohlédli jsme si místní nádherné muzeum Jana Pavla II. a v kostele jsme obnovili křestní slib. Po závěrečné společné večeři v místní restauraci jsme se rozloučili a rozjeli se do svých domovů.

Děkujeme otci Mariuszovi za bezvadnou organizaci a všem poutníkům, že nás přijali mezi sebe a mohli jsme prožít krásné společenství.

/manželé Sobotkovi z Olešnice/

Čtyři dny v Polsku (pouť do Tater s mladší mládeží)

V červenci jsme se s otcem Mariuszem vydali na výlet do Polska. Byl to čas plný zážitků, který nám ukázal, že i čtyři dny mohou stačit na spoustu dobrodružství.

Hned první den jsme se ponořili do světa zábavy. V parku plném atrakcí se střídal smích s nadšeným křikem a nikdo nechtěl být ten, kdo si něco nevyzkouší. Večer jsme odjížděli unavení, ale šťastní.

Druhý den jsme měli navštívit jeskyně, ale bohužel cesta k nim byla uzavřena. A tak jsme se rozhodli objevovat Zakopané. Uličky lemované dřevěnými domky, stánky s tradičními sýry a živá atmosféra města nám nabídly zážitky, které bychom jinak nezažili.

Třetí den nás čekal výšlap na Giewont. Hory nám ukázaly svoji krásu i sílu – cesta byla náročná, ale byli jsme odměněni hezkými výhledy. Tatry byly dechberoucí a chvíli jsme jen mlčky pozorovali, jak se hory ztrácejí v letním oparu.

Nakonec přišel čtvrtý den a s ním i loučení. Ještě jsme se zastavili na vyhlídce, odkud jsme naposledy pozdravili polskou krajinu. Potom už nás čekala cesta domů, plná vzpomínek, smíchu a dojmů.

Tento výlet nám ukázal, že důležité není jen místo, kam jedeme, ale i lidé, s nimiž cestu sdílíme. A právě díky tomu byl náš pobyt v Polsku tak výjimečný. A velké poděkování patří o. Mariuszovi, který tento krásný výlet zorganizoval a druhému řidiči za bezpečnou jízdu.

/Julie Havlíčková/

Farní tábor Heřmanov 2025

Prázdniny – čas odpočinku, zábavy, sluníčka, nových přátelství, duchovních impulzů a mnoha dalších zážitků. Pokud bych měla všechno toto shrnout do jediného týdne, napadá mě jen jedno: farní tábor. Tam se všechny tyto hodnoty potkávají a vytvářejí neopakovatelnou atmosféru. A když se navíc najdou ochotní lidé, kteří do toho vloží svůj čas, organizační schopnosti a nadšení, může vzniknout něco výjimečného – právě tak, jako se to stalo letos od 2. do 9. srpna na faře v Heřmanově.

Tématem letošního tábora byl **zbojník Robin Hood**, a tak jsme se společně přenesli do středověku. Každý den na nás čekala dobrodružství – výcvik ve střelbě z luku, noční hlídky, přepadení karavany i návštěva skutečných rytířů v brnění. Učili jsme se také, co znamená být součástí družiny, pomáhat si navzájem a nést odpovědnost jeden za druhého. Nechyběly samozřejmě ani hry v přírodě, soutěže, táboráky s písničkami a chvíle klidu při společné modlitbě.

Počasí nám přálo, a tak jsme si mohli naplno vychutnat letní atmosféru. Slunečné dny a příjemné teploty vybízely k aktivitám venku – ať už to byla zábava na hřišti, stavění přístřešků v lese, nebo jen posezení na trávě s přáteli. Jako bychom to měli vymodlené – vždyť celý červen byl spíše chladný, a právě v týdně našeho tábora se najednou vše obrátilo k lepšímu.

V elke poděkování patří také našim kuchařkám, paní Svobodové a paní Vondrové, které se skvěle postaraly o naše žaludky. O hladu rozhodně nemohla být řeč – na všem jsme si s chutí pochutnali a nezbyvá než obdivovat, s jakou péčí a ochotou vařily pro tolik hladových strávníků. Vůně z kuchyně

se nesla farou každý den a děti se už od rána těšily, co dobrého je čeká.

Letošní tábor byl také ve znamení **setkání s novým panem farářem.**

Nevěděli jsme, zda se za námi zastaví, ale přijel hned – a jeho návštěva byla milá a povzbuzující. Pro něj to byl navíc návrat na známé

místo, protože v Heřmanově působil už v minulosti. Připomněl nám, že duchovní rozměr patří k táboru stejně neodmyslitelně jako hry a soutěže – a že právě skrze radost, přátelství a společné chvíle můžeme zakusit blízkost Boha.

Obrovské díky patří všem vedoucím, kteří připravili tábor do nejmenších detailů – zvláště Kubovi Čechovi, jenž zajistil i společnou cestu autobusem. Díky nim byl každý den promyšlený, plný pestrého programu a nikdy nebyl čas se nudit. Vedoucí se dokázali dětem věnovat, naslouchat jim a být

jim dobrým příkladem. Právě oni jsou důkazem, že společenství funguje, když v něm každý přiloží ruku k dílu.

Z Heřmanova jsme odjížděli s pocitem báječně prožitého týdne, kdy nás spojoval vztah k Bohu, k druhým lidem i společné kamarádství. Pro mnohé děti to nebyla jen zábava, ale i zkušenost, která jim ukázala, jak důležité je stát při sobě, nezapomínat na hodnoty a nebát se být sami sebou. Farní tábor je tak nejen prázdninové dobrodružství, ale i škola života, kde se každý může něco naučit – ať už je to odvaha, vytrvalost, přátelství nebo důvěra.

Ještě jednou děkuji všem, kdo přispěli k tomu, že se farní tábor stal tak krásnou zkušeností. Těšíme se, že se setkáme zase příští rok – a třeba i dříve, na některé z akcí během roku.

S vděčností a radostí

Adéla Chládková

Poutové požehnání v Sulkovci 6. 9. 2025

Sobotní odpoledne před poutí ke cti Jména Panny Marie v Sulkovci je už několik let spojeno s přivítáním poutníků (nejen) z Bystrého v Sulkovci. Poutníků, kteří přišli přes les pěšky, letos nebylo tolik jako v minulých letech. Jejich počet však doplnili ti, kteří se dopravili jinými způsoby, a také místní farníci. Kostel v Sulkovci se tak s úderem třetí hodiny pěkně zaplnil. Poutníky letos poprvé přivítal o. Václav Hejč a pozval je k poslechu Božího slova a promluvě, kterou přednesl o. Josef Matras z Bystrého. Následovalo slavnostní požehnání.

A nebylo by to poutové setkání v Sulkovci, kdyby všichni nebyli pozváni na pohoštění na faru. Mnozí pozvání přijali, a tak se i

stůl připravený na faře zaplnil do posledního místečka. Místní farníci se postarali o spoustu dobrot a také o lahodnou kávu a bylo z toho příjemné odpoledne plné přátelských rozhovorů, nových seznámení a veselé nálady.

Tak příští rok zase ve stejném čase! Všichni jsou zváni.

/Petra Stloukalová/

Boční dveře do kostela

Asi jste si všimli, že u bočního vchodu máme pěkně opravené dveře. Zub času působil – slunce, déšť, vítr, a tak hrozilo, že budeme muset zadat nové dveře. Ale v naší farnosti máme šikovné řemeslníky – Jardu a Vojtu Laštovičkovi, kteří dveře opravili, natřeli a dveře jsou jako nové.

Děkujeme!

/Pavel Šíkula/

Otec Mariusz v Jimramově

V neděli 27. 7. 2025 jsme se v kostele Narození Panny Marie v Jimramově rozloučili s o. Mariuszem.

Připomeňme si některé ze společně prožitých událostí:

- Vše začíná 4. 8. 2023, kdy otec Marek předává otcí Mariuszovi při mši svaté klíče od naší farnosti.
- V neděli 6. srpna 2023 o. Mariusze vítáme při nedělní mši svaté.

- 25. 8. 2023 nás navštívil náš bývalý kněz P. Milan Těžký a společně jsme slavili mši svatou a následně nám zahrál na kytaru a zazpíval.
- 22. – 28. 10. 2023 se uskutečnila společně s otcem Markem pouť do San Giovanni Rotondo.
- V průběhu 10–11/23 jsme dokončili druhou etapu rekonstrukce střechy fary. Řadu prací jsme zajistili brigádami.
- V lednu prožíváme v Jimramově společnou ekumenickou pobožnost s bratry evangelíky.
- 16. – 17. 3. 2024 jsme přivítali bohoslovce společně s biskupy naší brněnské diecéze.
- 28. 4 – 1. 5. 2024 se uskutečnila farní pouť do Polska.
- 12. – 16. 8. 2024 s mladšími a fyzicky zdatnými putoval o. Mariusz do polských Tater
- V průběhu 11–12/24 jsme vyměnili trámy ve věži pod

zvonovou stolicí.

- 17. 5. 2025 jsme navštívili Hluboké Mašůvky, Jaroměřice a Rajhrad.
- 22. 6. 2025 se konal na farní zahradě farní den.
- 7. - 10. 7. 2025 uspořádal o. Mariusz pouť zejména pro manžele do Polska.

Po celou dobu nás o. Mariusz doprovázel při radostných chvílích křtů, svateb, ale také doprovázel naše příbuzné a známé na cestě na věčnost.

Děkujeme o. Mariuszovi, že nás provázel a společně jsme mohli prožívat všední i sváteční dny našich životů.

Album z fotek z působení otce Mariusze v Jimramově si můžete prohlédnout z odkazu na fotogalerii na webových stránkách farnosti

<https://www.farnostijimramovska.cz/2025/07/28/pusobeni-otce-mariusze-v-jimramove-fotogalerie/>

/Pavel Šikula, text i foto/

Vítání o. Václava

V neděli 3. 8. 2025 při mši svaté uvedl otec děkan Marek Husák do úřadu správce naší farnosti nového pana faráře – otce Václava Hejče.

Otče Václave, vítáme Vás u nás a přejeme Vám i nám, abychom společně vytvořili dobrou farní rodinu.

/Pavel Šikula, text i foto, včetně titulní/

Rozhovor – o. Václav Hejč

Pane faráři, můžete se nám krátce představit? Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta, která vás přivedla až sem?

Pocházím ze Šošůvky, která patří do farnosti Sloup v Moravském krasu a kde žijí moji rodiče. Mám jednu sestru. Po základní škole jsem absolvoval Střední průmyslovou školu v Jedovnicích, obor automatizace. Po několika letech v různých zaměstnáních jsem nastoupil na Vyšší odbornou školu sociální Caritas v Olomouci – obor charitativní a sociální práce. Poté jsem pracoval v Oblastní charitě Blansko jako sociální pracovník v Denním centru pro lidi bez domova. Ve svých 30 letech jsem nastoupil na přípravu ke kněžství. Vysvěcen na kněze jsem byl v roce 2014. Sloužil jsem jako kaplan v Brně na Petrově, následně jako farář ve farnostech Křižanov a Heřmanov, v Pozořicích a nyní zde.

V každé farnosti je něco jedinečného. Co vás zatím nejvíce oslovilo na těch našich farnostech?

Krajina, v které jsem se zde ocitl, rozsáhlost farnosti plošně i výškově, různost farností, obcí a tím i lidí v rámci "pole" mé současné působnosti.

Máte nějaké plány nebo vize, co byste chtěl v našich farnostech v následujících letech rozvíjet?

Mám v plánu blíže poznávat společenství našich farností i zdejší život a v rámci možností se starat spolu s farníky o to, co patří k životu a poslání farností. Něco je stejné pro všechny farnosti, něco se liší podle jedinečného charakteru každé z nich. Vzhledem k ubývajícimu počtu kněží i lidí ve farnostech však bude třeba i určitého pastoračního propojování mezi nimi.

Všichni víme, že kněží mají mnoho povinností. Jak si v takovém shonu udržujete vnitřní klid a hledáte inspiraci pro svou práci?

Nacházím spočinutí v modlitbě, v blízkosti Pána Ježíše a Panny Marie, ale i u lidí, kterým můžu důvěřovat a jsou mi oporou dobrou radou či pomocí. Inspiraci nacházím v rozjímání, v Písmu, v knihách, při osobním setkávání s lidmi, v přírodě apod. Duch Svätý je velmi nápaditý v tom, jak pestrým a někdy nečekaným způsobem mě dokáže inspirovat, a tak se stále učím vnímat jeho podněty.

Jaké jsou vaše koníčky? Čím si dobíjíte baterky ve volném čase?

Rád se setkávám s lidmi, ale pak se rád ztiším v samotě, procházím se v přírodě, odpočínám tam, kde mám zázemí – na faře, na zahradě či u řeky, kterou mám doslova "za domem". Odreaguji se také při drobných údržbářských pracích na faře či zahradě. Setkávám se se spolubratry kněžími, se kterými vyrážíme na výlety nebo dovolenou. Jsem vděčný za oporu, kterou mám ve své rodině a u přátel. Přečtu si nějakou knížku, podívám se na film, vyspím se, dám si dobré jídlo a pítí.

Co byste vzkázal mladým lidem a rodinám, které uvažují o aktivnějším zapojení do farnosti?

Ať se nebojí se mi ozvat, abychom spolu probrali náměty a možnosti, co a jak by se dalo dělat. Lidé, kteří jsou ochotní něco organizovat pro mladé lidi a rodiny, jsou vítáni!

Jakou nejpodivnější nebo nejzajímavější zkušenost jste zažil jako kněz?

Nejpodivnější je, že si mě Pán vybral za svého učedníka a služebníka, za svého kněze. Nejzajímavější je, kolik už jsem mohl díky tomu poznat osobně lidí, být jim třeba jen na chvíli, ale v důležitém okamžiku nablízku, doprovázet je v životě a ve víře, být při jejich obrácení, zrodu, rozvíjení nebo obnově živé víry. Ve své 11leté kněžské službě jsem takových situací zažil už dost a těším se na další. Jsem Bohu vděčný, že jako kněz můžu

být při Jeho podivuhodném jednání v životech lidí a nějak tomu napomáhat.

Co byste přál nám všem, kteří tvoříme naše farnosti?

Nyní k těmto farnostem patřím i já, a proto bych přál nám všem, abychom je s Boží pomocí a co nejvíce podle Božích záměrů vytrvali utvářet s ohledem na naše povolání, dary a možnosti. Abychom zakoušeli Pánovo požehnání a přimluvu Panny Marie i vzájemnou oporu a pomoc v našem společenství víry a života, v jeho radostech i starostech.

A na závěr něco na odlehčení – jaké jídlo máte nejradši?

Říká se, že je chybou začínajícího faráře, když prozradí, jaké jídlo má rád. Vzhledem k čilé komunikaci mezi hospodyněmi by pak totiž měl to stejné jídlo stále na stole. Pokud zrovna nemusím držet dietu, tak jím kromě některých mořských plodů téměř vše. Rád ochutnám speciality té které hospodyně, a tak se mi zachová také jistá pestrost v jídelníčku na návštěvách.

/o. Václav, Marie Havířová/

Rozhovor – Lenka Šustrová (moderátorka pastoračních aktivit)

S Lenkou se známe od našich mládežnických let. Přátelili jsme se, jezdili spolu na tábory, prožívali společenství mládeže a poté, co jsme založili rodiny, jsme se potkávali i s našimi dětmi v místě bydliště. Proto si dovoluji jí při tomto rozhovoru tykat.

Lenko, po necelých dvaceti letech práce v místní Charitě jsi se rozhodla přijmout novou výzvu a stát se moderátorkou děkanství. Jaké byly tvoje prvotní pocity?

Zbyňďo, přiznám se, že to nebylo úplně jednoduché. Sedmnáct let denně vnímáš, že jsi součástí něčeho obrovského, smysluplného, co tě naplňuje a zároveň neskutečně přesahuje. Myslím tím Charitu a její pomoc potřebným. Pak jsem se ale rozhodla z důvodu vlastního opotřebení (úsměv) zkusit tenhle svět změnit, věnovat se chvíli jen sobě a rodině, ale nebylo to úplně ono. Velmi brzy mi začal chybět ten pomáhající přesah a smysl... V tomto je ale Bůh neskutečný! Chvíli mlčí, vyčkává, dává prostor, a najednou, když to vlastně vůbec nečekáš, ukáže cestu. A tak mi kněží v děkanství, kteří mě znali a dobře vnímali, že mi to moje tiché „bezsmyslné nicnedělání“ nevyhovuje, nabídli pozici moderátorky. A moje pocity? Klid, obrovská odevzdanost a důvěra v Boží vedení. A to mě Bohu díky provází doposud.

Co ti tahle práce dává a je něco, co ti i bere?

Co mi přináší, jsem ti už vlastně odpověděla. Dává mi nepopsatelný klid. Současně mi Bůh posílá do cesty nové

známé, nové přátele a jejich životní příběhy ve farnosti a v rodině, kde předávají bohatství naší křesťanské víry. Baví mě objevovat a posilovat jejich dary – myslím to, co jim Bůh dává, aby se o to pak rozdělili s druhými a vytvořili barevnou mozaiku aktivit a vzájemné podpory nejen ve farnostech, ale i v děkanství. Vnímám též, že tahle práce posílila i mou víru. Velkou inspirací jsou mi moji kolegové nejen z děkanství, ale i z biskupství. Učí mě, jak na víru nahlížet, jak se modlit a objevují se mnou takové ty „wow efekty“, kdy člověku najednou dojde, že náš život je v Božích rukách a vše je úžasně a neskutečně promyšlené. A nezapomínám ani na Ducha svatého. Toho v zádech vnímám denně. A co mi tohle zaměstnání bere? Asi nejvíc čas – ten osobní, rodinný. Tuhle práci neskončíte o půl čtvrté, je s vámi pořád... Kamkoliv přijдете, kdekoliv jste. Naštěstí mám chápajícího trpělivého manžela, skvělé děti a ochotnou babičku (smích).

Čím se zabýváš nejčastěji?

Nejčastěji se zabývám komunikací s druhými, a to mě moc baví. Oslovují mě lidé z farností, společně pořádáme různá školení, formace, setkávání a navzájem se inspirujeme a motivujeme. Často jsem v kontaktu i se zaměstnanci biskupství, kde vnímám obrovskou podporu a otevřenost, za což jsem moc vděčná. A stěžejní část mojí práce tvoří i komunikace s kněžími, kdy především s panem děkanem a místoděkanem nastavujeme pastorační procesy, plánujeme aktivity a snažíme se společně naplňovat vizi děkanství, kterou jsme si stanovili. Rovněž se věnuji i propagaci děkanských aktivit nebo informování druhých o aktivitách ze strany biskupství. Pokud mi čas dovolí, vykonávám podpůrnou činnost v podobě osobních rozhovorů především s věřícími, kteří se potřebují s někým sdílet.

Komunikovat s lidmi celého děkanství je určitě občas i náročné nejen časově. Čím si dobíjíš svoje „baterky“?

Jak jsem před chvílí uvedla, mám skvělou rodinu a dobíjím se v jejich přítomnosti. Bohu díky mám i mnoho přátel, které vždy moc ráda vidím, a to mě též naplňuje. Často načerpám také z pracovních setkání s těmi, kteří už našli svá charismata a jsou naplnění prací pro farnost nebo církvev obecně. A když to čas i okolnosti umožní, ráda se co nejčastěji dobíjím pohledem na svatostánek. Tam vše odevzdávám a prosím hlavně o dar zdraví nejen pro mě, ale i pro mé blízké, přátele a známé.

Představ si, že se stane zázrak a s novým rokem se vzbudíš do ideálního světa podle moderátorky. Jak to v něm bude vypadat?

Tak to jsi mě teda teď zaskočil... Určitě bych si přála, aby v tomhle světě nebylo utrpení, války a zákeřné nemoci. Přála bych si svět bez závisti, lži a nenávisti. Přála bych si každý den plný úsměvů, naslouchání a respektu k druhým. Hele, Zbyňd'ó, tak mě napadá – a není tohle už vlastně nebe? (smích)

**Kontakt na Lenku Šustrovou, moderátorku
pastoračních aktivit:**

tel. 737 972 108, mail: moderator.zdar@dieceze.cz

/Zbyněk Vintr, Lenka Šustrová/

Okénko pro děti

Ahoj holky a kluci, začal nový školní rok a školní povinnosti vás už jistě naplno pohltily. Měsíc září je za vámi a je jednoznačně spojen se školou. V tomto měsíci ale oslavily svůj svátek také dvě významné osobnosti českého národa, a to svatá Ludmila a svatý Václav. A my si o nich v Žárovce povíme něco víc.

Svaté Ludmile se přezdívá moudrá babička českého národa, byla totiž babičkou svatého Václava.

Narodila se kolem roku 860 a vyrůstala jako pohanka, ale později, když se provdala za knížete Bořivoje, prvního známého Přemyslovce, se oba nechali pokřtít od svatého Metoděje. Tím začala cesta křesťanství v Čechách. Ludmila a Bořivoj měli asi šest dětí, mezi nimiž byli také synové Spytihněv a Vratislav.

Po smrti synů se Ludmila starala o své vnuky Václava a Boleslava. Václava vyučovala nejen slovanskému písmu a řeči, ale hlavně křesťanské víře a lásce k Bohu. Dá se říct, že bez Ludmily by svatý Václav nebyl tím, kým se stal – moudrým a spravedlivým křesťanským vládcem.

Ludmila se však dostala do sporu se svou snachou Drahomírou, která měla jinou představu o výchově svých synů. Drahomíra nakonec nechala v roce 921 na hradě Tetín svou tchyni odstranit.

Po smrti byla Ludmila uctívána jako světice. Pro český národ se stala symbolickou pramáti křesťanské víry. Dokázala spojit úlohu ženy a vychovatelky v rodině – i když v její době se na ženy pohlíželo jinak než dnes a takové spojení nebylo vůbec obvyklé.

Svatý Václav je znám jako hlavní patron českého národa.

Narodil se kolem roku 907 jako syn českého knížete Vratislava z rodu Přemyslovců. A jak už jsem uvedla výše, byl vychováván svojí babičkou Ludmilou v křesťanském duchu. Když bylo Václavovi kolem patnácti let, zemřel mu otec. Václav byl jeho právoplatným nástupcem, ale protože ještě nebyl plnoletý, ujala se vlády jeho matka Drahomíra. Začala vyhánět kněze, kteří se v zemi usadili se svolením jejího muže, a nechala bořit nově vybudované kostely. Chtěla mít v zemi vliv a bála se, že ji její tchyně Ludmila může o moc připravit. Kvůli své politice se proto s Ludmilou dostávala do stále větších sporů, a jak už víte, nechala ji nakonec zavraždit.

Když Václav dospěl a dosedl na knížecí stolec sám, podezříval Drahomíru z toho, že chystá úklady také proti němu, a vyhnal ji. Mladý kníže přivedl do země kněze a obnovil zničené kostely. Svým vlastním příkladem trpělivě přiváděl lidi k Bohu a lidé ho ctili. Byl velmi mírný, zbožný a spravedlivý. Nakonec se smířil i se svojí matkou a přivedl ji zpátky ke dvoru.

Možná však právě jeho mírnost mu byla osudná. Jeho bratr Boleslav totiž mezitím spřádal plány, jak uchvátit moc v Čechách pro sebe. 27. září 929 pozval Václava k sobě na návštěvu u příležitosti slavné mše na památku svatých Kosmy a Damiána, kterým byl zasvěcen chrám ve Staré Boleslavi. Dobře věděl, že zbožný Václav takové pozvání neodmítne. Ačkoli byl Václav patrně varován, zůstal na hostině u svého bratra i přes noc. V pondělí 28. září byl napaden bratrem a jeho ozbrojenci, právě když šel do kostela na ranní bohoslužbu. Před chrámovými dveřmi byl ubit k smrti.

Lid Václava oplakával a nikdy na něj nezapomněl.

Ani my bychom neměli zapomínat na tyto dva naše významné světce. Nyní už o nich víte spoustu informací a za odměnu si můžete vyluštit pracovní list a vybarvit omalovánku.

/Marie Havířová/

Legendy o kněžně Ludmile

Život svaté Ludmily známe jen z legend, z nichž některé pojednávají jen o ní, jiné i o jejím vnukovi, svatém Václavovi. Zahrnují jak vyprávění o jejím životě, tak i o pozdějších zázracích. Zcela jistě však podle nich víme, že Ludmila byla manželkou Bořivojovou, přijala křest, měla několik dětí, podílela se na vládě spolu se svou snachou Drahomírou a byla zavražděna. Stala se z ní ale rovněž první...

M	P	Č	V	Ě	N	H	I	T	Y	P	S
U	O	J	Ě	D	O	T	E	M	V	E	A
Č	S	S	K	Á	N	P	M	A	U	R	K
E	E	D	Č	J	É	Í	L	E	Í	M	N
D	L	P	A	Č	O	S	T	M	D	Ě	O
N	S	O	E	R	I	V	O	E	A	L	R
I	T	K	N	T	H	H	I	H	T	N	T
C	V	O	A	I	A	E	A	Ř	C	Í	A
T	Í	R	E	R	A	R	L	A	O	K	P
V	V	A	D	S	P	V	Ě	E	T	B	T
Í	V	A	L	S	E	L	O	B	V	C	I
C	M	U	I	D	A	L	L	A	P	E	Ú

BOLESLAV
BOŘIVOJ
DRAHOMÍRA
MĚLNÍK
METODĚJ
MUČEDNICTVÍ
PALLADIUM

PATRONKA
PÉČE
POKORA
POSELSTVÍ
PRAHA
SPYTIHNĚV
TETÍN

ÚCTA
VELEHRAD
VRATISLAV

Kulturní okénko – tip od redakční rady na dobrou knihu

Dnes nabízím knihu o blahoslavenstvích francouzského kněze jménem Jacques Philippe, ŠTĚSTÍ, KDE HO NEČEKÁŠ.

Vybrala jsem jedno z nich, které mi brnklo do očí a které nám dnes tolik schází.

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ /Mt 5,9/

Toto blahoslavenství je v pořadí sedmé a ne náhodou. Bůh stvořil svět v šesti dnech,

sedmý den odpočíval a s láskou pohlížel na vše, co vykonal.

Židovské pozdravení v den šabatu zní: šabat šalom! Jde o přání hlubokého pokoje, blaženého završení, řádu, plnosti štěstí.

Opakem pokoje je frustrace, vnitřní prázdno, nespokojenost, neklid.

Člověku, který žije z předchozích blahoslavenství se dostává milosti pokoje, který pak může šířit ve svém okolí. Tím plně uskutečňuje své křestní povolání být Božím dítětem.

Blahoslavenství také naznačují, jak získat vnitřní pokoj. Velmi stručně, co vede

k pokoji srdce je chudoba srdce, slzy a útěcha, hlad a žízeň po spravedlnosti, čistota srdce, prokazování milosrdenství.

Náš pokoj nepochází ze světa, z vnějších okolností. Má svůj zdroj ve společenství víry a lásky s Ježíšem. Je plodem modlitby.

Pokud nás nějaký problém připravuje o pokoj v duši, není urgentní vyřešit daný problém v naději, že tím získáme znovu pokoj. Prvně musíme nalézt špetku vnitřního pokoje, pak teprve můžeme zvažovat,

co dělat. Jen tak se vyhneme zmateným rozhodnutím, které nám vnuká strach.

Věřící člověk by měl nejen obětavě pracovat, ale také spočinout – odpočívat v Bohu. Existuje něco jako „šabat duše“, který Bůh nabízí svým dětem. Pokud do něj nevstupujeme, připravujeme se o životní rovnováhu. Riskujeme, že se staneme obětí přílišného aktivismu a stresu. Ztrácíme ze zřetele, že svět je předně darem, který máme přijmout a teprve následně materií, jíž přetváříme. Stavíme se pak na Boží místo a zapomínáme, že jsme jen služebníci neužiteční, ztrácíme smysl pro nezištnost, už nejsme schopni žasnout a kontemplovat.

Tolik pár myšlenek autora.

Kniha velmi srozumitelně podává výklad blahoslavenství, které jsou cestou k pravému štěstí a také jediným prostředkem k obnově společnosti.

/Jitka Čechová/

Nadcházející akce

Na co se můžete těšit?

17. - 18. 10. 2025	pouť do severních Čech (Verneřice)
30. 11. 2025	žehnání adventních věnců v kostelech
5. 12. 2025	mše svatá (nejen) pro děti v 17:30 v kostele v Jimramově s návštěvou sv. Mikuláše
6. 12. 2025	večer chval v Jimramově (schola Klíče a Jakoby)
13. 12. 2025	večer chval v Dalečíně (schola Klíče a Jakoby)

Aktuální informace o plánovaných akcích sledujte v ohláškách v kostele a na webových stránkách farnosti.

Akce z děkanství a biskupství najdete na webu <https://www.dekanstvi.cz/zdar>

Termín uzávěrky příští Žárovky číslo 65 je 28. 11. 2025

Redakční rada

o. Václav, Jana Novotná, Marie Havířová, Petra Stloukalová,
Jitka Čechová, Petr Chládek, Maxmilián Pavel

Přispěvatelé

o. Václav, Marie Havířová, Jitka Čechová, Petra Stloukalová,
Pavel Šikula, Pavla Kostková, Adéla Chládková, Julie
Havlíčková, manželé Sobotkovi, Zbyněk Vintr, Lenka
Šustrová

Grafika: Maximilián Pavel

(Zdroje: stock.adobe.com, istockphoto.com, cs.wikipedia.org/wiki/Ichthys)